

معماری پایدار با رویکرد زمینه گرایی

هیبت الله شمسی پور^۱، مهري دهبان^{۲*}،

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس، h.shamsipoor@gmail.com

۲- مربی گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس، Dehbanmehri@yahoo.com

چکیده

عدم توجه به بنیادهای پایداری معماری و عوامل گوناگون موثر بر آن، پیکری فرسوده و ناپایدار از بافت شهری به جای گزارده است. بدون شک پیشرفت تکنولوژی ضرورتی است که از آن نمی توان چشم پوشید، ولی این عمل نباید ارزش های ما را خصوصاً در زمینه پایداری محیط زیست دستخوش مخاطره نماید. در همین راستا می بایست راهکارهای فراموش شده در طراحی محیط مسکونی پایدار شناسایی شده و با به روز نمودن آن ها با توجه به تکنولوژی های موجود، از آن ها در طراحی ساختمان های پایدار استفاده نمود.

واژه های کلیدی: معماری، زمینه گرایی، معماری پایدار، پایداری.

۱- مقدمه

انقطاع تداوم تاریخی توسط نهضت مدرنیسم، سبب معطوف گشتن نظر برخی متفکران در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم به ملاحظات جبهه طراحی در زمینه های موجود گشت. اما به طور مشخص در دهه هشتاد بحث زمینه گرایی در معماری غرب مطرح گردید. انتشار کتاب معماری زمینگر در سال ۱۸۹۱ از جمله نتایج این حرکت است که به نمونه های مختلفی از نحوه برخورد با زمینه ی طراحی در معماری میپردازد. معماری زمینه گرا بر زمین مداری و پیوند محیط با فضا، (پایداری محیط) تأکید دارد، در نتیجه ساختمان جزئی کوچک از طبیعت پیرامون خواهد بود. تصویر محیط زندگی انسان به بستری طبیعی که فضای سبز محدود امروز جای آن به صورت صوری در شهرها گرفته است، نشان دهندهی نیاز عمیق بشر به طبیعت است، و شاید شکل نهایت ساده شده ی اندیشه ای باشد که در آن انسان جزء طبیعت بوده و وابسته به آن است. امروزه طبیعت دستخوش تغییرات گسترده و بعضاً ناهنجاری قرار گرفته که برخی اثرات آن به صورت تخریب و آلودگی در مقیاسهای متفاوت آشکار شده است، زیرا توسعه به عنوان یکی از مفاهیمی که در تمام حوزههای زندگی بشر وارد شده در مسائل سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، اقلیمی و... تأثیری عمیق داشته است. (دیرباز، دادگر، ۱۳۸۴، صص ۴۴-۴۵)

۲- توسعه پایدار

مفهوم توسعه پایدار به معنی ارائه راه حل هایی در مقابل الگوی سنتی کالبدی، اجتماعی و اقتصادی توسعه می باشد که بتواند از بروز مسائلی همچون نابودی منابع طبیعی، تخریب اکوسیستم ها، آلودگی، افزایش بی رویه جمعیت، رواج بی عدالتی و پایین آمدن کیفیت زندگی انسان ها جلوگیری کند. توسعه پایدار فرایندی است که در آن سیاست های اقتصادی، مالی، تجاری، انرژی، کشاورزی، صنعت و سایر سیاست ها به نحوی طراحی می شوند که منجر به توسعه ای شوند که از لحاظ اقتصادی، اجتماعی و اکولوژیکی پایدار باشد و مفهوم آن انجام سرمایه گذاری به قدر کافی در زمینه ی آموزش، بهداشت، جمعیت و انرژی است، به طوری که بدهی اجتماعی برای نسل های آینده به وجود نیاید.